

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Londoniensi, Eliensi, & Vvigorniensi Episcopis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20020

MAGISTRO MILITIÆ
sancti Iacobi.

Epist. 140.
Respondet ad
ejus consulta.

EX parte tua fuit propositum coram nobis quòd quidam miles, ut idem asserit, infirmitate detentus apud fratres Grandimontenses professionem fecit tantummodo, sed habitum non recepit, quem cum restitutus postmodum sanitati humiliter postulasset, fratres præfati, nisi pretium hereditatis suæ secum afferret, sibi concedere noluerunt, nec etiam dare licentiam ad religionem aliam transeundi. Porro miles prædictus ad quandam domum militiæ sancti Iacobi veniens, ibidem facta professione suscepit habitum regularem, fratribus domus ejusdem ignaris penitus præmissorum. Vnde postulabas per sedem apostolicam edoceri utrum ipsius militis assertioni simplici sit credendum ut à præfata domo recedat, vel in eadem debeat remanere, in qua ipsum non est dubium facta professione habitum suscepisse. Nos igitur inquisitioni tuæ taliter respondemus, quòd cum Grandimontensis ordinis regula longè arctior sit quàm vestra, ei ad illam maximè redire volenti non est difficultas aliquatenus ingerenda. Tua nos præterea devotio requisivit, cum plures fratres militiæ sancti Iacobi à prædecessoribus tuis accepta licentia, quæ secundum institutionem ordinis non debet petentibus denegari, in expensis domus tibi commissæ extra ipsam vitam elegerint arctiorem, utrum eos, cum eidem domui videris expedire, ad collegium valeas revocare, ita quòd inter fratres vitam quam elegerant arctiorem agant, ad melioris conversationis exemplum. Ad hoc tibi breviter respondemus, quòd cum nemo mittens manum ad aratrum & respiciens retro aptus sit regno Dei, non est quisquam talium reducendus ad locum quem propter regnum Dei provida deliberatione reliquit, nisi causa necessitatis urgentis aut evidentis utilitatis alicui specialiter ex dispensatione sedis apostolicæ concedatur. Datum Soræ Kal. Septembris, pontificatus nostri anno undecimo.

LONDONIENSI, ELIENSI,
& Vigornienfi Episcopis.

Epist. 141.
De causa Ecclesie Cantuariensis.
Vide gesta in hoc. III. cap. 131.

ASsit à nobis ut illis meritò comparemur quibus impropere Psalmista dicens, *Filij Effrem intendentes arcum & mittentes sagittas in die prælij sunt conversi*, ne fortè, quod summus pastor avertat,

etiam mercenario comparemur, qui secundum parabolam evangelicam videt lupum venientem & dimittit oves & fugit, cum potius parati simus pro domo Domini nos murum opponere ascendentibus ex adverso & animam nostram dare pro ovibus nostris, si necessitas postularer. Licet igitur affectemus inter regnum & sacerdotium pacem plenissimam in Anglia reformari, quantum in nobis est pacem cum omnibus hominibus habere volentes, frustra tamen quivis hominum machinatur vel alienis suggerere vel propriis persuadere commentis quòd nos occasione quacunque contra libertatem ecclesiasticam declinare velimus ad dexteram vel sinistram, cum hujus causa certaminis hunc absque dubio tendat ad finem ut Ecclesia Dei, quæ ancillata jacebat, liberata resurgat. Quocirca fraternitatis vestræ prudentiam insinuatione præsentium reddimus circumspectam, ut à vanis suggestionibus penitus avertentes auditum, quæ profectò immisiones sunt per angelos malos, secundum tenorem & formam mandatorum nostrorum, omni sinistra interpretatione cessante, fideliter procedatis, ita videlicet ut sententiam interdicti nec prius nec aliter relaxetis quàm carissimus in Christo filius noster Iohannes Rex Anglorum illustris venerabilem fratrem nostrum Stephanum Cantuariensem Archiepiscopum S. R. E. Cardinalem tanquam Archiepiscopum Cantuariensem recipiat & pertractet, præstita securitate tam sibi quàm suis quæ ad hoc secundum vestræ discretionis arbitrium visa fuerit opportuna, & restitutionem plenariam exhibeat ablatorum tam eidem Archiepiscopo quàm monachis Cantuariensis Ecclesie necnon aliis Ecclesiis & personis, ipsosque monachos ad Ecclesiam suam redire permittat ac manere securos, & regalia univèrsa vel per se ipsum eidem Archiepiscopo conferat & assignet, vel, si maluerit, vos vice nostra illa conferatis & assignetis eidem, ita quòd ipse sibi pro illis quemadmodum ejus prædecessores suis progenitoribus teneatur, proviso prudenter ne quid deceptionis ex hoc super articulis quibuscunque contra ecclesiasticam interveniat libertatem, usque rite peractis, relaxetis sententiam interdicti, faciendo præfatum Archiepiscopum, sicut expedit, ad Cantuariensem Ecclesiam proficisci. Si verò circa horum aliquid, de quo meritò valeat dubitari, quicquam emerit questionis, vos recepta prius ab

ipſo Rege idonea cautione quòd noſtro conſilio & mandato pareat ſuper eo, interdìcti ſententiam nihilominus relaxetis. Teſtes qui fuerint nominati, ſi ſe gratia, odio, vel timore ſubtraxerint quominus teſtimonium perhibeant veritati, ad hoc per cenſuram eccleſiaſticam appellatione remota cogentes; quatinus inquiſita & cognita veritate, ſi quid ſuper ablatorum reſtitutione, recompenſatione damnorum, & ſatiſfactione injuriarum propter quæſtionem ſubortam remanſerit imperfectum, per conſilium & mandatum apoſtolicum compleatur. Hic eſt tenor mandatorum noſtrorum juxta prudentem & ſimplicem intellectum, quem & in litteris noſtris evidentiter expreſſimus, & dilecto filio Abbati Belliloci præfati Regis nuntio expoſuimus diligenter. Vnde non ſolum indignum, ſed & impium reputamus, ſi quis aſu ſacrilego dixerit aut erederit quòd nos intentionem noſtram uno modo uni & altero modo alteri expoſuimus, ſeducatoriè variando, cum apoſtolica ſedes per Dei gratiam & ſerpentinam prudentiam & ſimplicitatem habeat columbinam. Ceterum noſtris noveritis auribus intimatum quòd cum omnes monachi ordinis Ciſterciensis in Anglia cepiſſent pariter obſervare ſententiam interdìcti, paucis diebus elapſis quidam auctoritate propria celebrarunt, alij longo poſt tempore ad mandatum. Ciſterciensis Abbatìs celebrare ceperunt, nonnulli verò adhuc interdìctum obſervant. Porrò ſi, quemadmodum vobis per alias litteras meminimus reſpondiſſe, viris religioſis ab initio leviſſet juxta ſuorum privilegiorum tenorem, excluſis excommunicatis & interdìctis, clauſis januis, non pulſatis campanis, ſuppreſſa voce divina officia celebrare, nec nobis fuiſſet moleſtum, nec abſonum extiſſet. Veruntamen ſi ex hoc debilitatur ſententia vel negotium enervatur, quacunque occasione quidam ad celebrandum proceſſerint, ſive propter illud capitulum quod eſt eis ab apoſtolica ſede conceſſum, ut videlicet nullæ littere habeant firmitatem quæ tacito nomine Ciſterciensis ordinis contra tenorem apoſtolicorum privilegiorum fuerint impetratæ, ſive propter præmiſſum reſponſum, quod forſan ad eos aliquo revelante pervenit, vos auctoritate noſtra ſuffulti fiducialiter ſtatuatis quod ipſi negotio videritis expedire, facientes quod ſtatuertis per cenſuram eccleſiaſticam appellatione remota firmiter obſervari. Ad hæc,

præfatum Regem moneatis prudenter & efficaciter inducatis ut ea quæ per dictum Abbatem Belliloci ex parte ſua promiſſa ſunt & oblata, ſicut ſuperius ſunt expreſſa, ſine mora & difficultate qualibet exequatur; quia procul dubio ſuæ convenit utilitati pariter & ſaluti ut reputetur ab omnibus favorem & gratiam apoſtolicæ ſedis plenius obtinere; neque nos diſſimulare poſſemus quin manus noſtras aggravaremus in illum, ſi fortè cor ejus perſiſteret induratum ut Deo & Eccleſiæ ſatiſfacere non curaret. Datum Soræ XI. Kal. Septembris, pontificatus noſtri anno undecimo.

MELDENSI EPISCOPO,
& Archidiacono Pariſienſi.

Dilecti filij P. Præpoſitus, S. G. & H. ac quidam alij Canonici Carnotenses olim nobis denuntiando monſtrarunt quòd antiqua & approbata conſuetudo in Eccleſia obtinuit Carnotenſi, ad cujus obſervationem Episcopus loci juramento tenetur, ut vacante præbenda ipſe perſonam idoneam eligat ad eandem, & Decano, Cantori, Subdecano & Succentori præſentet electam, ad quos pertinere non ambigitur præſentatam vel approbare pro merito vel etiam reprobare; quam utique approbatam Decanus Capituli nomine in Capitulo repræſentat Episcopo, ut ipſe illam inveſtiat de præbenda. Cum igitur venerabilis frater noſter Episcopus Carnotensis nuper quendam Camerarium ſuum, R. videlicet de Salneriis, elegiſſet ad Eccleſiæ memoratæ præbendam, & ipſum dilectis filiis Decano, Cantori, Subdecano, & Succentori ejuſdem Eccleſiæ ſecundum prælibatam conſuetudinem præſentatæ, idem Decanus habens pro certo illum multiplici fore reſperſum infamia, utpote reum furti, ſacrilegij, & uſuræ, ac teſtamentorum raptorum quæ in ultima voluntate à decedentibus condebantur, ut legata in pias cauſas ſuis & aliis uſibus applicaret, ipſum recipere recuſavit, excipiens contra eum & apoſtolicam ſedem appellans, & ſe offerens legitime probaturum dictum Camerarium publica ſuper iis infamia laborare. Super quo denuntiatores prædicti inquisitionem fieri petiere. Nos autem dilectis filiis Abbati de Sarnaio & Priori ſancti Victoris & Decano ſancti Germani Antiffiodorensis Pariſienſis noſtris dedimus litteris in mandatis ut inquisita ſuper iis diligentius & cognita ve-

Epif. 142.
Ut infames & criminoſi non habeant præbendas in Eccleſia Carnoteni.

Vide 141.
142.
143.